

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽEIMSS GRIPANDO

BIEDĒJOŠĀ TUMSA

VAI TU BAIĒS NO TUMSAS? NĒ?
BET VAJADZĒTU...

DŽEIMSS
GRIPANDO
BIEDĒJOŠĀ
TUMSA

JAMES
GRIPPANDO

Afraid of the
DARK

DŽEIMSS
GRIPANDO
BIEDĒJOŠĀ
TUMSA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Gr 620

Copyright © 2011 by James Grippando

Džeimsa Gripano romāna "Biedējošā tumsa"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-868-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2017

Tifanijai

VARBŪT IR KAUT KAS DERĪGS... 143

PIRMĀ NODAĻA

TTTTLI

Seržants Vinss Paulo cieši skatījās uz saņemto īsziņu viedtālrunī un nespēja izlobīt tās jēgu.

Visādā ziņā varēja sacīt, ka Vinsam veicās samērā labi. Viņš bija izskatīgs, un viņam netrūka pārliecības; pēc piedalīšanās Līča karā un aiziešanas no jūras kājniekiem Vinss iestājās darbā Maiami policijā. Viņš bija dzimis policists, un koledžā iegūtais grāds psiholoģijā, kam pievienojās arī kaujās rūdīta drosme un stresa izturība, padarīja viņu par dabisku krīzes situāciju risinātāju. Piecus gadus Vinss bija pārrunu vadītājs un šajā laikā ieguva riskētāja reputāciju, jo ne vienmēr paklausīja pārējo profesionālo pārrunu vadītāju padomiem un ieteikumiem rīkoties mērenāk, tradicionālāk. Vinsa kritizētāji mēdza apgalvot, ka pienāks diena, kad neparastās darba metodes viņam atspēlēsies. Šāds pareģojums vienīgi padarīja Vinsu stiprāku.

Taču šo nejēdzīgo īsziņu dēļ Vinss sajutās bezspēcīgs. Katru stundu uzradās aizvien jauni saīsinājumi. Kafejnīcā bija pieejams bezmaksas bezvadu internets, tālab Vinss nolika malā lates kafijas krūzi un *Google* meklētājā ierakstīja abreviatūru *TTTTLI*.

"Tā turpini, tev labi izdodas," bija atbilde internetā.

Gana laipni. Jo īpaši no sešpadsmitgadīgas meitenes.

Pusaudzū īsziņu lasīšana neietilpa Vinsa darba

pienākumos, taču nebija daudz tāda, ko Vinss atteiktos izdarīt pēc sava labākā drauga Čaka Meisa lūguma. Nu jau četrus gadus Čaks bija Vinsa partneris ar augstajām tehnoloģijām saistītos projektos. Tagad viņš atradās Āzijā, kur viņam tika sniegta palīdzība informācijas vākšanā par miljoniem patērētāju, kā arī kompānijas tīmekļa datu izguves sistēmas globalizēšanā.

Čaka sieva Šada un abu meita Makena palika Maiami. Tas bija ļoti svarīgs komandējums, bet Čaks to gandrīz atcēla, jo Šada patiešām nopietni uztraucās par meitas kādreizējo draugu Džemālu. Vinss veda draugu uz lidostu, un tieši tajā laikā Čaks ar īpaši bažīgu sejas izteiksmi izteica ļaunu vēstošos vārdus, kurus Vinss nemūžam neaizmirsīs: "Man nav zināms precīzi viss, taču Šada ir pārliecināta, ka tas nelietis nodarīs Makenai pāri, ja vien viņa neatradīsies drošā attālumā."

Policijā strādādams, Vinss bija pieredzējis gana daudzas reizes, kad pārkāpts tiesas lēmums par netuvošanos kādam cilvēkam, tālab viņš pat nemēģināja ieteikt, lai drauga ģimene panāktu šādu aizliegumu. Turklāt Makena arī nebija no tām, kas būtu gatava sadarboties. Viņa neļāva, lai vecāki pārraudzītu viņas mobilo telefonu vai datoru, un, Čakam par nepatiku, konkrētajā jautājumā arī Šada nostājās meitas pusē.

Čaks stāvēja uz ietves pie starptautisko lidojumu termināļa; līdz iekāpšanai lidmašīnā, kas devās no Maiami uz Londonu, no kurienes ceļojums turpināsies uz Mumbaju, bija vēl divas stundas laika. Čaks bija pārliecinājies Vinsu, ka iejaukšanās pusaudzes privātumā ir nepieciešams drošības pasākums. Turklāt viņš nevēlējās, lai meitai pār plecu skatītos "vienkārši kāds". Čaks bija sagādājis izsekošanas programmu – tas bija gluži elementāri datorģēnijam, kas šīs ziņas apguvis pašmācības ceļā un nodibinājis pats savu firmu informācijas tehnoloģiju jomā.

Vinss bija piekritis pārskatīt Makenas īsziņas no pulksten trijiem dienā līdz deviņiem vakarā, jo tajā laikā Čaks pasaules otrā pusē ļausies miegam. Pārējā laikā Čaks meitas saziņu varēs kontrolēt pats.

Noņēmis plastmasas vāciņu no papīra kafijas glāzes, Vinss saviebās. "Vairāk putu nekā visa pārējā. Tas varbūt iemācīs man, ka jāpasūta kaut kas cits, nevis ierastā kafija. Kāds gan tur brīnums, ka apmeklētāji aizņem galdiņus stundām ilgi. Tikai viņi, viņu klēpjatori un par pieciem dolāriem iegādātas nekafijas glāzes."

LMCK. "Laiks meklēt citu kafejnīcu."

Vinss ar karotīti pabīdīja projām putas. Makenas īsziņas turpināja pienākt uz viņa viedtālruni. No Makenas ierīces atmiņas kartes uz Vinsa ierīci informācija nonāca vien dažu sekunžu laikā, un meitenei nebija nekādas iespējas to pat nojaust. Ziņa pēc ziņas, rindiņa pēc rindiņas. Nekā cita, vien pusaudžu tukšvārdība. Vinss jutās visai apmierināts, ka ir viens pats.

"Kā gan vecāki tiek galā ar šo vājprātu?" viņš prātoja.

Vienā rokā turēdams kafiju, otrā viedtālruni, Vinss pārskatīja Makenas īsziņas. To lasīšana bija visai sāpīgs process.

AMD, SS, UR, VK.

Nebeidzami piemēri, kas norādīja, ka uz zemes nav saprātīgu būtņu. Vēl pēdējais kafijas malks... un Vinss piepeši sastinga. Tikko ieraudzītā īsziņa bija gluži kā sitiens pa pieri ar golfa nūju. Tā bija rakstīta pirms trīsdesmit piecām minūtēm. Makena to bija sūtījusi Džemālam, savam bijušajam puisim.

PMPKEP.

Īsts alfabētisks ķīselis jebkuram, kurš nemācās vidusskolā, taču Vinss Maiami policijā bija redzējis izdruku ar pusaudžu sarakstes skaidrojumiem. Runa bija par tā sauktajām seksa īsziņām jeb sekstingu. *PMPKEP* bija viņam

palicis atmiņā vienkārši tāpēc, ka piederēja pie vulgārākajiem. Viņš pazina un mīlēja Makenu jau kopš laikiem, kad viņa bija maza meitenīte ar zirgastē sasietiem matiem un smaidu, kas atklāja, ka puse zobu ir izbiruši. Vinsu satrieca tas, ka meitene vispār zināja šādus vārdus. Doma par to, ka viņa šādu īsziņu sūtīja savam bijušajam puisim – cilvēkam, kurš *tiek uzskatīts* par bijušo, – uzdzina nelabumu. Piepeši Vinsu pārņēma vēlme iejaukties, kā to būtu darījis viņa draugs Čaks, ja vien neatrastos tūkstošiem jūdžu tālumā.

Vinss piezvanīja uz Makenas mobilo telefonu. Viņa neatbildēja, bet Čaka uzstādītā spiegotājprogramma bija aprīkota arī ar globālās pozicionēšanas sistēmu. Viens pieskāriens Vinsa viedtālruņa taustiņam, un būtu zināma precīza Makenas telefona atrašanās vieta, kas deviņdesmit deviņos, komats, deviņos procentos gadījumu nozīmēja arī to, ka tur atrodas pati Makena. Viņam to nebija viegli izdarīt, taču šāds sekstings jau arī nebija augstajās tehnoloģijās pārcelts līdzinieks spēlei "Patiesība vai risks", kas bija iecienīta Vinsa skolas laikos. Uz ekrāna redzamās koordinātas liecināja, ka Makena atrodas savās mājās. Vinss piezvanīja uz Meisu mājas telefonu. Neviens klausuli nepacēla, tomēr tas nenozīmēja, ka Makenas tur nav. Toties tas liecināja par to, ka tur nav Makenas mātes. Meitene mājās bija viena pati. Džemāla kompānijā.

PMPKEP. "Paņem mani priekšā, kā esmu pelnījusi."

Satriekt Vinsu nebija viegli. Un, jā, pasaule bija kļuvusi pilnīgi citāda. Ja Čakam izrādītos taisnība – ja satikšanās ar Džemālu bija tas pats, kas rotaļāšanās ar uguni, – tad šī bija degviela. Ar drebošu roku Vinss sastādīja Makenas mātes mobilā telefona numuru.

Šada neatbildēja. Ko tagad?

Čaks nebija atstājis Vinsam precīzus norādījumus, ko iesākt, ja uzrodas Džemāls, kamēr viņš pats atrodas

ārzemēs. Atmiņā atausa drauga vārdi: "Tas nelietis nodarīs Makenai pāri." Un *PMPKEP* izziņa bija grūti nosauicama par atbilstīgu meitenei ar veselīgu pašapziņu. Vinss zināja, ka viņam ir kaut kas jādara, turklāt ātri.

Vinss pielēca no krēsla, aiztraucās uz automašīnu un, riepām kaucot, izbrauca no stāvvietas. Gaisā uzvēdīja svilušas gumijas smārds. Ar vienu roku stūrēdams, Vinss turpināja zvanīt Makenai. Atkal un atkal. Viņš secināja, ka Makenas telefons ir uzlādēts, jo balss pastkastīte pieslēdzās tikai pēc pietkā signāla; nebija nekādu momentānu pieslēgumu tai, kas liecinātu, ka telefona baterija ir tukša. Un tomēr Makena neatbildēja. Kārtējais zvans viņas mātei arī palika bez atbildes. Vinss piezvanīja Čakam uz Mumbaju, lai gan tur bija četri no rīta. Zvans nekavējoties tika pāradresēts uz balss pastkastīti, tādēļ Vinss mazliet saminstinājās, īsti nezinādams, ko sacīt. Viņš izlēma par labu kaut kam nekonkrētam, tomēr tādām, kas liecinātu par steidzamību.

– Čak, mums te ir izveidojusies zināma situācija. Piezvani man nekavējoties.

Lieliska ziņa pamostoties.

Pēc tam Vinss nolika telefonu uz konsoles un koncentrējās braukšanai. Bija pievakare, taču likās, ka ir krietni vēlāks. Janvārī saule rietēja agri, un cieši saaugušo koku zaļums virs Kokonatgrovas aizklāja izdaudzīnāto Miami mēnesi, ietinot tumsā dzīvojamā rajona ielas, velosipēdistus un skrejējus, kas apgādājušies ar mirguļojošām gaismiņām un atstarotājiem, lai rūpētos par savu drošību. Vinss uzmanījās, lai nenotriektu kādu no viņiem, kad apbrauca lēnākus transportlīdzekļus. Pa likumoto divjoslu ceļu uz Meisu namu viņa automašīna tomēr traucās daudz straujāk par atļautajām divdesmit piecām jūdzēm stundā. Vinss spēji nobremzēja auto; pat

nepietika laika aizcirst durvis, jo viņš uzreiz skriešus metās uz nama parādes ieejas pusi.

Spiežot zvana pogu, Vinss pūlējās atgūt elpu un nopētīja apkārtni ar profesionāla policista aci. Makenas automašīna bija novietota piebraucamajā ceļā. Citas automašīnas, izņemot Vinsa, nekur nebija manāmas. Vinss pieņēma, ka Džemāla auto varētu būt novietots garāžā blakus Čaka mašīnai.

Tad Vinss piezvanīja vēlreiz un pakāpās atpakaļ, lai ar skatienu aptvertu plašāku teritoriju. Cik viņam bija redzams, mājā nekur nedega gaismas. Taču tas neko nenozīmēja. Tā bija divstāvu ēka, lielākā visā kvartālā. Namā bija daudz guļamistabu un dažādu citu telpu.

PMPKEP.

– Makena! – viņš uzsauca un smagajām sarkankoka durvīm veltīja trīs pamatīgus belzienus.

Vinss atkal nogaidīja, tomēr katra aizritošā sekunde paātrināja viņa pulsu. Vinsam piemita izcila policista nojauta, un šoreiz tā vēstīja, ka te kaut kas pavisam noteikti nav kārtībā. Ka mājā atrodas ne tikai divi vidusskolas mīlas balodīši, kas nolēmuši tuvāk iepazīt viens otra augumu.

"Es tev saku, Vins, Šada ir pārliecināta, ka tas nelietis nodarīs Makenai pāri."

Vēl pēdējo reizi Vinss piezvanīja uz Makenas mobilo tālruni. Viņš cieši bija saspiedis savējo plaukstā. Viens zvans, otrs... un tad zvanišana mitējās.

– Makena?

Atbilde neatskanēja. Tomēr kāds bija nospiedis atbildes taustiņu. Par to Vinss jutās pilnīgi drošs.

Balss izrādījās pavisam vārga, taču vārdus nebija iespējams nesaprast.

– Palīdzi... man.

Vinss rikojās ātri. Viņš ar kājas spērienu izsita parādes durvis, paķēra ieroci un iemetās mājas vestibilā.

– Policija! – viņš iesaucās. – Makena! Kur tu esi?

Tīklīdz Vinss ieslēdza apgaismojumu, kāpnes kļuva labāk saskatāmas, un viņš uz smilškrāsas grīdceļiņa uzreiz pamanīja asins lāses. Ar ieroci rokās Vinss steidzās augšup pa kāpnēm, piespiedis mobilo telefonu pie auss; viņš nosauca savu vārdu un gaidīja atbildi.

– Iespējams seksuāls uzbrukums, – Vinss teica dispečerim. – Nepieciešama mediķu palīdzība.

Viss augšstāva gaitenis, izņemot tālāko galu, grima tumsā. Pie trešās guļamistabas kreisajā pusē pa atvērtajām durvīm vīdēja vārga lampas gaisma. Tumšajā gaitenī tas izskatījās spokaini. Vinss piespiedās ar muguru pie sienas. Viņš vēlējās ātrāk atrast Makenu, tomēr izturējās piesardzīgi, jo bija iespējama tikšanās ar uzbrucēju.

– Maiami policija! – viņš atkal uzsauca. – Makena, vai tu tur esi?

Atbildes nebija. Vinss pavirzījās vēl dažus soļus tuvāk apgaismotajai guļamistabai un apstājās. Gaitenī uz grīdas bija redzamas asinis. Lāses kā sarkanās pēdas veda pie durvīm. No vietas, kur atradās, Vinss daļēji varēja redzēt arī guļamistabu. Uz paklāja bija asiņu peļķe.

Augstais Dievs!

Vinss ielēca atvērtajās durvīs, mazliet pietupās un iepleta kājas kvalificēta šāvēja pozīcijā, rokās turēdams pistoli un tēmēdams uz visām pusēm.

– Stāvi! – viņš iekliedzās, taču pat šis viens vārds gandrīz iesprūda viņam kaklā. Uz grīdas gulēja Makena. Meitene bija kaila, un viņas salīkušais augums bija klāts ar pašas asinīm. – Makena! – Vinss metās pie meitenes, notupās blakus, pacēla viņas galvu no grīdas. Tuvumā viņš ieročus neredzēja, tomēr uz Makenas rokām bija ievainojumi, kas liecināja, ka viņa mēģinājusi aizstāvēties, tādējādi bija izslēdzama iespējamība, ka viņa pati sev kaut ko nodarījusi.

Lielākais bojājums bija ribu daļā – pamatīgs caurums, pa kuru nāca asiņainas putas, gandrīz droši liecinot, ka ir skarta plauša, – un ievainojums krūtīs. Noteikti bija pamatīga iekšējā asiņošana, tomēr lielākā daļa asiņu uz grīdas bija radušās no grieztas brūces kakla kreisajā pusē. Tiešs grieziens pa miega artēriju būtu nogalinājis upuri jau sen, bet šajā gadījumā tā izrādījās tikai skarta. Asinis bija visur. Tik daudz asiņu... Daudz vairāk, nekā cilvēks vispār spētu zaudēt un izdzīvot, lai par to pastāstītu. Vinss pārbaudīja Makenas pulsu. Vārgs. Gandrīz nemanāms.

– Makena, – viņš sacīja skaļāk. Meitene atvēra plakstus.
– Turies, bērniņ, – Vinss teica.

Savainotais augums pamazām atdzīva; Vinss norāva segu no gultas un aplāja meiteni. Palagu viņš saplēsa apsēju strēmelēs un vienu aptina Makenas krūtīm. Viņa nesarāvās no sāpēm, un Vinss to uztvēra kā ļaunu zīmi. Viņa bija pusnemaņā. Nākamo strēmeli viņš salocīja un piespieda pie ievainojuma kaklā, ļoti uzmanīdamies, lai neapgrūtinātu meitenei elpošanu. Taču nekas daudz ar to nebija līdzēts. Asinis plūda, no ievainojuma vietas meitenes krūtīs joprojām nāca sarkanas putas, katru elpas vilcienu pavadīja sēkšana. Neapmierinātības pārņemts, Vinss atkal piezvanīja policijas dispečeram.

– Un kur tad palikuši mediķi? – viņš kļiedza. – Palīdzība ir nepieciešama *nekavējoties!*

– Viņi jau ir ceļā.

Ar divām patruļmašīnām, kas dežurēja visā Kokonatgrovā, ne tuvu nebija pietiekami, un Vinss labi pārzināja pārvaldes ekonomisko stāvokli.

– Man te ir sešpadsmit gadu veca baltā meitene ar daudzām durtām brūcēm. Savienojiet mani ar kādu ārstu pa telefonu. Man nepieciešams, lai kāds paskaidro, kā viņai palīdzēt.

– Turiet viņu siltumā un nepieļaujiet šoka iestāšanos.